Súd:	Okresný súd Bratislava I
Spisová značka:	16C/51/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1112206804
Dátum vydania rozhodnutia:	24. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Zuzana Doricová
ECLI:	ECLI:SK:OSBA1:2014:1112206804.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave v konaní pred samosudkyňou JUDr. Zuzanou Doricovou v právnej veci navrhovateľa: S. Z., bytom N. XXX, XXX XX Z.a , prechodne bytom W. XXX, XXX XX V. v zastúpení Fridrich Paľko, s.r.o. Grösslingova 4, 811 09 Bratislava proti odporcovi: Slovenská L. - W. M. M., Ž. I.W. XX, XXX XX Bratislava o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy takto

r o z h o d o l :

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi sumu vo výške 9.894,44 eur a na účet právneho zástupcu navrhovateľa Fridrich Paľko, s.r.o. náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 3.139,88 eur, všetko spolu do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Súd návrh vo zvyšku zamieta.

Súd štátu náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava I dňa 05.03.2012 domáhal voči odporcovi zaplatenia sumy vo výške 296.630,36 eur titulom náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy titulom zodpovednosti štátu.
Navrhovateľ návrh odôvodnil tým, že uznesením Okresného súdu Bratislava sp. zn. 3Nt 167/03 zo dňa 31.10.2003 bol vzatý do väzby podľa § 68 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písmeno c) Trestného poriadku. Väzba začala zadržaním dňa 29.10.2003 o 06.15 hod. na základe vznesenia obvinenia Krajským úradom justičnej polície PZ v Košiciach sp. zn. KÚJP-28/OVVK-2003 zo dňa 28.10.2003 a zo dňa 24.05.2004 pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona a nedovoleného prekročenia štátnej hranice podľa § 171a ods. 1, 2 písmeno a) Trestného zákona. Väzba bola navrhovateľovi predlžená uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. Tp 848/04 zo dňa 13.08.2004 a to do dňa 29.12.2004 a opätovne uznesením sp. zn. Tp 1549/04 zo dňa 20.12.2004 a to do dňa 29.06.2005.
Navrhovateľ bol z väzby prepustený dňa 29.06.2005. Uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom sp. zn. Pv 198/08-51 zo dňa 20.07.2009 bolo trestné stíhanie voči navrhovateľovi zastavené a to z dôvodu, že je nepochybné, že sa nestali skutky, pre ktoré sa vedie trestné stíhanie. Väzba teda bola na navrhovateľovi vykonaná pre skutok, ktorý sa nestal a tak bol navrhovateľ vo väzbe neprávom a navrhovateľ má nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe podľa § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z..
Navrhovateľ sa podaním zo dňa 11.08.2011 domáhal predbežného prerokovania nároku na náhradu škody na Ministerstve spravodlivosti SR, avšak tento orgán jeho nárok odmietol a neuhradil ani jeho časť.
Navrhovateľ bol vo väzbe od 31.10.2003 do 29.06.2005 a teda podľa navrhovateľa je potrebné náhradu škody v súvislosti s rozhodnutím o väzbe posudzovať podľa právneho predpisu účinného v čase jeho vydania z čoho vyplýva, že režimom podľa zákona č. 58/1969 Zb. je potrebné posudzovať nárok

navrhovateľa v súvislosti s uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3Nt 167/03 zo dňa 31.10.2003 a režimom zákona č. 514/2003 Z.z. uznesenie sp. zn. Tp 848/04 zo dňa 13.08.2004 a uznesenie sp. zn. Tp 1549/04 zo dňa 20.12.2004.
Navrhovateľ sa domáhal náhrady škody spolu vo výške 296.630,36 eur , ktorá pozostávala zo skutočnej škody vo výške 350,66 eur, ktorá predstavovala náklady spojené s obhajobou navrhovateľa v trestnom konaní v spojení s konaním a rozhodnutím o väzbe a zo sumy 296.279,70 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy za 20 mesiacov bezdôvodnej väzby.
Navrhovateľ vo vzťahu k nároku na náhradu skutočnej škody a náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej v súvislosti s uznesením sp. zn. 3Nt 167/03 zo dňa 31.10.2003 uviedol, že škoda mu bola spôsobená rozhodnutím o väzbe a to keď vynaložil prostriedky na svoju obhajobu v trestnom konaní a domáhal sa jej náhrady v zmysle § 5 zákona 58/1969 Zb. a domáhal sa i náhrady nemajetkovej ujmy podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy SR v nadväznosti na článok 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
Vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej v súvislosti s uznesením s uznesením sp. zn Tp 848/04 zo dňa 13.08.2004 a sp. zn. Tp 1549/04 zo dňa 20.12.2004 sa domáhal jej náhrady v zmysle § 3 ods. 1, § 8 ods. 5, § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. Navrhovateľ nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval tým, že väznenie v trvaní 20 mesiacov mu spôsobilo značnú nemajetkovú ujmu, ktorej navrátenie do pôvodného stavu či iné odstránenie je vylúčené. Samotný pobyt vo väzbe je mimoriadne psychicky náročný pričom v jeho prípade sú i ďalšie okolnosti, keď navrhovateľ je občanom s ťažkým postihnutím, nosí protézu po amputácii ľavej dolnej končatiny v stehne, má zníženú schopnosť samostatne sa premiestňovať a má obmedzenú schopnosť vykonávať niektoré nevyhnutné životné úkony. Vo väzbe mu nebola poskytnutá žiadna starostlivosť či zvýhodnenie, ktoré si jeho zdravotný stav vyžadovalo.
Krátko pre vzatím do väzby navrhovateľ uzavrel manželstvo dňa 28.06.2003 a ťažko znášal odlúčenie od manželky. Po necelých 2 mesiacoch trvania väzby sa mu dňa XX.XX.XXXX narodil syn S.. Väzbou mu obmedzená nedotknuteľnosť jeho osoby, jeho súkromia, sloboda pohybu a pobytu, listové tajomstvo. Bol neprávom označovaný za kriminálnika a po návrate z väzby sa začali prejavovať v manželstve nezhody, navrhovateľ sa odsťahoval zo spoločnej domácnosti a jeho manželka podala návrh na rozvod. Väzba zasiahla i do jeho vzťahu so synom keď počas prvých 18 mesiacov jeho života sa nemohol so synom stýkať a nevytváral sa potrebný citový vzťah. Väzba mala nepriaznivý vplyv aj na vzťahy v širšej rodine navrhovateľa keď vzťah s matkou a sestrou sa definitívne zničil. Napokon o vzatí do väzby bola informovaná z masovokomunikačných prostriedkov aj verejnosť.
Uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy v sume 30 násobku minimálnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. predstavuje primeranú kompenzáciu za vzniknutú ujmu.

Odporca sa k návrhu navrhovateľa vyjadril písomne a návrh z dôvodu premlčania nároku žiadal zamietnuť. Odporca uviedol, že navrhovateľ sa domáha náhrady škody spôsobenej výkonom väzby, do ktorej bol vzatý uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 31.10.2003 sp. zn. 3Nt 167/2003 a ktorá trvala do 29.06.2005.
Uznesenie sp. zn. 3Nt 167/2003 zo dňa 31.10.2003 je potrebné považovať za rozhodnutie v dôsledku, ktorého mohla byť navrhovateľovi spôsobená ujma výkonom väzby nakoľko skutočnosť, ktorá môže zakladať vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú väzbou je len rozhodnutie súdu o vzatí do väzby. Rozhodnutia o jej predĺžení nezakladajú samotný vznik nároku, môžu byť významné len z hľadiska trvania väzby a teda rozsahu prípadne spôsobenej ujmy a poskytnutej náhrady.
Vznik nároku na náhradu škody spôsobenej väzbou nie je možné rozdeľovať na jednotlivé časti. Keďže k vydaniu rozhodnutia o vzatí do väzby došlo pred 01.07.2004 sa teda podľa § 27 zákona č. 514/2003 Z.z. na nárok navrhovateľa vzťahuje zákon č. 58/1969 Zb.
Podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody podľa prvej časti druhej hlavy sa premlčí za rok odo dňa keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné stíhanie zastavené. Uznesenie Okresnej prokuratúry Nové mesto nad Váhom sp. zn. Pv 198/08-51 zo dňa 20.07.2009, ktorým bolo trestné stíhanie navrhovateľa zastavené bolo vydané dňa 20.07.2009 a žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola podaná dňa 11.08.2011, teda viac ako dva roky po jeho vydaní a z toho dôvodu je právo navrhovateľa na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe je premlčané.
Odporca vzhľadom na vyššie uvedené vzniesol námietku premlčania k uplatneným nárokom na náhradu škody a nemajetkovej ujmy

Navrhovateľ sa s tvrdením odporcu ohľadne premlčania nároku na náhradu škody nestotožnil, uviedol, že výklad odporcu, že vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú väzbou zakladá len rozhodnutie

o vzatí do väzby je účelové, bezdôvodné, reštriktívne so snahou sa vyhnúť objektívnej zodpovednosti štátu za nesprávne rozhodnutia a postupy orgánov. Vznesenie námietky premlčania s úmyslom vyhnúť sa spravodlivej náhrade škody a nemajetkovej ujmy je v rozpore s dobrými mravmi.
Ak by väzba nebola dvomi rozhodnutiami súdov predlžovaná a bola by ukončená bez predĺženia dňa 13.08.2004 nebolo by došlo k tak zásadným zásahom do práv navrhovateľa keď čiastočne narušené vzťahy by boli ešte mohli byť sanované a obnovené, dôstojnosť navrhovateľa by nebola tak významne porušená.
Navrhovateľ ďalej uviedol, že podľa súčasne platného ustanovenia § 72 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z.z. trestného poriadku, ktorý presne špecifikuje aké rozhodnutie súdu je potrebné považovať za rozhodnutie o väzbe v písmene d) uvádza i rozhodnutie o návrhu na predlženie väzby. Zásada , že pojem „rozhodnutie o väzbe“ je potrebné vykladať rozširujúco a nie reštriktívne vyplýva aj z uznesenia najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Tvo V-5/2007. Keďže rozhodnutím o väzbe je každé rozhodnutie, ktorého predmetom je väzba, teda ktoré sa týka väzby a teda i rozhodnutie o predlžení väzby tak nárok navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy vo vzťahu k uzneseniu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. Tp 848/04 zo dňa 13.08.2004 a sp. zn. Tp 1549/04 zo dňa 20.12.2004 o predlžení väzby nie je premlčaný.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, svedkyne W. Z., prednesmi právneho zástupcu navrhovateľa a povereného zástupcu odporcu, oboznámil sa s listinnými dokladmi - uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3Nt 167/03 zo dňa 31.10.2003, uznesenie Krajského úradu vyšetrovania PZ v Košiciach ČVS:KÚJP-28/OVVK-2003 zo dňa 28.10.2003, uznesenie KR PZ Úrad justičnej a kriminálnej polície v Košiciach ČVS:KÚJP-28/OVVK-2003 zo dňa 24.05.2004, oznámenie zmeny právnej kvalifikácie zo dňa 08.12.2004, uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. Tp 848/04 zo dňa 13.08.2004, uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. Tp 1549/04 zo dňa 20.12.2004, uznesenie Okresnej prokuratúry Trenčín 4Pv 138/05-275 zo dňa 29.06.2005, potvrdenie o prepustení zo dňa 29.06.2005, uznesenie Okresnej prokuratúry Nové mesto nad Váhom Pv 198/08-51 zo dňa 20.07.2009, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 11.08.2011, stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR číslo 10115/2012-151 zo dňa 06.02.2012, posudok Úradu práce, soc. vecí a rodiny v Bratislave číslo 2008/0750/K11 zo dňa 04.09.2008, rozsudok Okresného súdu Trenčín č.k. 28C/26/2006-27 zo dňa 11.07.2006, kópia článku z denníku Nový čas z 30.10.2003, vyčíslenie náhrady trov právneho zastúpenia v sume 350,66 eur, vyčíslenie minimálnej hodnoty nemajetkovej ujmy, uznesenie Okresnej prokuratúry Nové mesto nad Váhom Pv 198/08-51 zo dňa 20.07.2009 a ostatným obsahom spisu a zistil nasledovný skutkový stav:

Uznesením Krajského úradu justičnej polície PZ v Košiciach ČVS:KÚJP-28/OVVK-2003 zo dňa 28.10.2003 bolo začaté trestné stíhanie navrhovateľa ako obvineného za trestný čin založenie, zosnovanie a podporovanie zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona a nedovolené prekročenie štátnej hranice spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona k § 171a ods. 1, ods. 2 písm. a Trestného zákona.
Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že vyšetrovaním boli zistené skutočnosti z ktorých vyplýval dostatočne odôvodnený záver, že navrhovateľ v postavení obvineného mal spolu s inými obvinenými v bližšie neurčenom čase v priebehu roku 2002 v priamej spolupráci s ďalšími osobami zosnovali zoskupenie najmenej ôsmych osôb, ktoré na území bratislavského a trenčianskeho kraja ako i na ostatnom území Slovenskej republiky od začiatku svojej činnosti po predchádzajúcej dohode plánovane a organizovane za účelom získania finančných prostriedkov páchali trestnú činnosť pozostávajúcu z pokračujúceho trestného činu nedovoleného prekročenia štátnej hranice, zabezpečovali prevezenie ilegálnych migrantov k štátnej hranici Slovenskej republiky s Rakúskou republikou a k štátnej hranici s českou republikou, kde si migrantov preberali ďalšie osoby, ktoré zabezpečili ich prevod cez štátnu hranicu.

Uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3Nt 167/03 zo dňa 31.10.2003 bol navrhovateľ ako obvinený podľa § 68 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov § 67 ods. 1 písmeno c) Trestného poriadku vzatý do väzby s tým, že väzba začala dňom zadržania t.j. 29.10.2003.

Listom vyšetrovateľa PZ zn. ČVS:KÚJP-28/OVVK-2003 zo dňa 08.12.2004 bolo v trestnom konaní oznámená obvineným zmena právnej kvalifikácie

Uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. Tp 848/04 zo dňa 13.08.2004 bola navrhovateľovi ako obvinenému podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku predlžená väzba do 29.12.2004.

Uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. Tp 1549/04 zo dňa 20.12.2004 bola navrhovateľovi ako obvinenému podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku predlžená väzba do 29.06.2005 s tým, že dôvody väzby podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naďalej trvajú.

Uznesením Okresnej prokuratúry Trenčín sp. zn. 4Pv 138/05-275 zo dňa 29.06.2005 prokurátorka Okresnej prokuratúry v Trenčíne podľa § 72 ods. 1 trestného poriadku rozhodla tak, že navrhovateľa prepustila ihneď z väzby na slobodu keďže lehota trvania väzby bola určená súdom do 29.06.2005 a jej trvanie zákonnými prostriedkami predlžené nebolo a ďalšie obmedzenie osobnej slobody navrhovateľa pobytom v ústave na výkon väzby by bolo v rozpore so zákonom.

Uznesením Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom sp. zn. Pv 198/08-51 zo dňa 20.07.2009 bolo trestné stíhanie proti navrhovateľovi ako obvinenému podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zastavené pretože je nepochybné, že sa nestali skutky, pre ktoré sa trestné stíhanie viedlo.
Z odôvodnenia uznesenia o zastavení trestného stíhania vyplýva, že dôvod na zastavenie trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. a) trestného zákona bol daný preto, že vzhľadom k výsledkom dokazovania bolo potrebné konštatovať, že boli vykonané všetky reálne dostupné dôkazy, ktorými by bolo možné zistiť a preukázať, že vôbec došlo k jednotlivým skutkom a nepripadá do úvahy vykonanie ďalšieho dokazovania o výsledku ktorého by bolo možné tvrdenie o skutkoch a o účasti obvinených na ich spáchaní oprieť.
Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.08.2009.

Navrhovateľ bol v trestnom konaní zastúpený advokátom X.. B. M., ktorý vo vzťahu k väzbe vykonal úkony právnej služby, ktoré podľa vyčíslenia predstavujú spolu sumu 350,66 eur. Náhrada trov právneho zastúpenia v zmysle ich vyčíslenia predstavuje náhradu za štyri úkony právnej služby a to dva úkony á 2.562,- Sk (85,04 eur) - prevzatie a príprava obhajoby dňa 29.10.2003, výsluch obvineného dňa 30.10.2003, dva úkony á 2.720,- Sk (90,29 eur) - žiadosť o prepustenie z väzby dňa 28.03.2004 a dňa 29.07.2004.

Z posudku Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave číslo 2008/0750/K11 zo dňa 04.09.2008 vyplýva, že na základe žiadosti navrhovateľa zo dňa 11.08.2008 dospel Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, odbor sociálnych vecí a rodiny, oddelenie posudkových činností, miera funkčnej poruchy navrhovateľa je 50% a že navrhovateľ sa považuje za občana s ťažkým zdravotným postihnutím.

Z rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 28C/26/2006-27 zo dňa 11. júla 2006 vydaného v právnej veci navrhovateľky W. Z. rod. M. a odporcu S. Z. o rozvod manželstva a úprave práv a povinností na čas po rozvode manželstva k mal. S. Z. vyplýva, že súd manželstvo navrhovateľa uzavreté s W. Z. rod. M. dňa 28.06.2003 rozviedol a zároveň schválil rodičovskú dohodu uzavretú medzi účastníkmi , podľa ktorej sa maloletý S. Z., narodený XX.XX.XXXX na čas po rozvode manželstva zveril do osobnej starostlivosti matke a navrhovateľ v konaní v postavení odporcu sa zaviazal prispievať na jeho výživu mesačne sumu 800,- Sk (26,56 eur) a že navrhovateľ - otec je oprávnený stýkať sa s maloletým bez obmedzenia.

Z kópie novinového článku z denníka Nový čas zo dňa 30.10.2003 vyplýva, že v článku je okrem iného uvedené, že kukláči zasiahli proti prevádzačom na viacerých miestach západného Slovenska a v celách skončili šiesti členovia skupiny organizátorov prevádzačstva a ani jeden z nich sa pri zásahu nebránil.
V článku nie je nijakým spôsobom uvedené meno navrhovateľa a ani jeho fotografia.

Navrhovateľ podaním zo dňa 11.08.2011 podal na Ministerstve spravodlivosti SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v sume 350,66 eur a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 296.279,70 eur.

Ministerstvo spravodlivosti SR stanoviskom k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody číslo 10115/2012-151 zo dňa 06.02.2012 oznámilo navrhovateľovi, že žiadosť navrhovateľa posúdilo podľa ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. a žiadosti navrhovateľa nevyhovuje z dôvodu, že v prípade navrhovateľa nebolo preukázané kumulatívne splnenie zákonných podmienok pre vznik nároku na náhradu škody, ktoré musia byť splnené súčasne a to preukázanie vydania rozhodnutia o väzbe

v konaní, ktoré neskončilo odsudzujúcim rozsudkom, vznik škody a predovšetkým príčinná súvislosť medzi rozhodnutím o väzbe a prípadne vzniknutou ujmou.

Navrhovateľ vo svojej výpovedi uviedol, že v dôsledku väzby prišiel o všetko, prišiel o trvalý pobyt, o manželku a o syna. V dôsledku väzby sa mu rozpadla rodina, stratil byt, ktorý kúpil z vlastných zdrojov, stratil dôveru manželky, prácu i auto, ktoré pre výkon práce a vzhľadom k zdravotnému stavu potreboval. Pred vzatím do väzby mal s manželkou dobrý vzťah, manželstvo uzavreli pol roka pred jeho vzatím do väzby, čakali narodenie dieťaťa.
Po prepustení z väzby býval s manželkou u jej rodičoch ešte asi tri mesiace, nakoľko byt, ktorý kúpil bol v rekonštrukcii. Po čase došlo k rozpadu manželstva a navrhovateľ sa odsťahoval do Bratislavy, kde býval v podnájme. K rozpadu manželstva došlo v dôsledku väzby keď dôvodom bol psychický tlak, nezhody a dĺžka odlúčenia a tiež došlo k strate vzťahu so synom. V dôsledku väzby vnímala navrhovateľa jeho rodina a okolie ako kriminálnika, vec bola medializovaná. Pred vzatím do väzby navrhovateľ pracoval ako taxikár, po prepustení z väzby opätovne pracoval ako taxikár asi po troch mesiacoch.
Navrhovateľ ďalej uviedol, že počas väzby nebol rešpektovaný jeho zdravotný stav, nikto nebral do úvahy skutočnosť, že nosí protézu po amputácii ľavej dolnej končatiny v stehne.

Svedkyňa W. Z., bývalá manželka navrhovateľa vo svojej výpovedi uviedla, že problémy v manželstve mali manželia z dôvodu, že navrhovateľ bol vo väzbe a aj z dôvodu, že mali konflikty a hádali sa preto, že navrhovateľ bol aj v čase pred vzatím do väzby málo doma, bol stále v práci. Návrh na rozvod manželstva podala po prepustení navrhovateľa z väzby z dôvodu, že navrhovateľ sa jej odcudzil a ona zistila , že navrhovateľ ju pred uzavretím manželstva podvádzal a po prepustení z väzby sa s navrhovateľom stále hádali. Podľa svedkyne sa navrhovateľ osobnostne vo väzbe nezmenil, i po návrate z nej trávil viac času s kamarátmi, nesprával sa k nej ako k matke svojho syna, hádal s ňou i pred maloletým synom.
Svedkyňa ďalej uviedla, že navrhovateľ nemal spory s rodinnou z dôvodu väzby, spory s rodinnou mal aj pred tým ako bol vzatý do väzby. Byt v ktorom svedkyňa so synom žije je v jej vlastníctve, na jeho kúpu jej dali finančné prostriedky jej rodičia, navrhovateľ byt nekúpil. K vzťahu mal. syna s navrhovateľom uviedla, že navrhovateľ nemá záujem sa so synom stretávať, nestretávajú sa i keď syn by mal záujem o stretnutia.
Ohľadne skutočnosti či rodinu navrhovateľa a jeho okolie ovplyvnilo to, že navrhovateľ bol vo väzbe, uviedla, že nie, nikoho to neovplyvnilo, nikto z toho dôvodu neprestal s navrhovateľom komunikovať, v živote navrhovateľa sa nič nezmenilo v porovnaní s jeho životom pred vzatím do väzby a po prepustení z nej.

Podľa § 27 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Podľa § 27 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Zákon č. 514/2003 Z.z. nadobudol účinnosť 1. júla 2004 a navrhovateľ sa domáhal náhrady škody v dôsledku rozhodnutia súdu o vzatí do väzby, keď sa domáha náhrady škody spôsobenej výkonom väzby, do ktorej bol vzatý uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3Nt 167/2003 zo dňa 31.10.2003. Rozhodnutia o vzatí do väzby bolo vydané pred nadobudnutím účinnosti Zákona č. 514/2003 Z.z.. a preto súd posudzoval nárok navrhovateľa podľa ustanovení Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 5 ods. 1 Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.

Podľa § 9 ods. 1 veta prvá Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom nárok na náhradu škody spôsobenej

nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni.

V prípade náhrady škody uplatnenej podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom ide o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu bez ohľadu na zavinenie. Štát sa pri splnení podmienok nemôže zbaviť povinnosti nahradiť škodu.
Podľa citovaných ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. za súčasného splnenia troch podmienok
1. existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, 2. nezákonné rozhodnutie orgánu štátu, 3. príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím.

S poukazom na ustanovenie § 5 ods. 1 Zákona č. 58/1969 Zb o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom vyplýva, že ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. keď oslobodenie spod obžaloby má dôsledok zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť nakoľko predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 53/93).

Jedným z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe je preukázanie, že väzba bola vykonaná a trestné stíhanie bolo zastavené.
V konaní bolo preukázané, že Uznesením Krajského úradu justičnej polície PZ v Košiciach ČVS:KÚJP-28/OVVK-2003 zo dňa 28.10.2003 bolo začaté trestné stíhanie navrhovateľa ako obvineného za trestný čin založenie, zosnovanie a podporovanie zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona a nedovolené prekročenie štátnej hranice spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona k § 171a ods. 1, ods. 2 písm. a Trestného zákona a Uznesením Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom sp. zn. Pv 198/08-51 zo dňa 20.07.2009 bolo trestné stíhanie proti navrhovateľovi ako obvinenému podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zastavené pretože je nepochybné, že sa nestali skutky, pre ktoré sa trestné stíhanie viedlo.
Navrhovateľ bol dňa 29.10.2003 vzatý do väzby na základe rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I, uznesením sp. zn. 3Nt 167/03 zo dňa 31.10.2003 a to podľa § 68 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Navrhovateľ bol z väzby prepustený na slobodu dňa 29.06.2005 na základe rozhodnutia prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín a to uznesením sp. zn. 4Pv 138/05-275 zo dňa 29.06.2005 z dôvodu, že lehota trvania väzby bola určená súdom do 29.06.2005 a jej trvanie zákonnými prostriedkami predlžené nebolo a ďalšie obmedzenie osobnej slobody navrhovateľa pobytom v ústave na výkon väzby by bolo v rozpore so zákonom.
V konaní bolo preukázané, že navrhovateľ sa podaním zo dňa 11.08.2011 doručeným Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 11.08.2011 domáhal uspokojenia nároku v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody. Žiadosti navrhovateľa nebolo vyhovené.
Navrhovateľ splnil zákonnú podmienku pre uplatnenie nároku na súde v zmysle vyššie citovaných ustanovení

V priebehu konania však odporca vzniesol námietku premlčania celého uplatneného nároku navrhovateľa na náhradu škody, keď podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom uznesenie Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom o zastavení trestného stíhania navrhovateľa sp. zn. Pv 198/08-51 zo dňa 20.07.2009 a žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku bola na Ministerstvo spravodlivosti SR podaná dňa 11.08.2011, teda viac ako dva roky po vydaní a nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o zastavené trestného stíhania, ktorým bolo trestné konanie proti navrhovateľovi zastavené.

Podľa § 23 Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom právo na náhradu škody podľa prvej časti druhej hlavy sa

premlčí za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené.

Podľa § 22 ods. 3 Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne (§ 9 ods. 1), premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplynie.

Premlčanie je definované ako uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, aby sa právo bolo vykonalo, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania.
Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva a súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať. Zásada hospodárnosti konania vedie k tomu, že súd prednostne posudzuje v konaní vznesenú námietku premlčania bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky škody a podobne.

Súd po vyhodnotení vykonaných dôkazov podľa § 132 Občianskeho súdneho poriadku dospel k záveru, že nárok navrhovateľa na náhradu škody vo výške 350,66 eur uplatnený titulom nároku náhrady vynaložených prostriedkov na obhajobu navrhovateľa v súvislosti s väzbou je premlčaný.

Uznesenie Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom o zastavení trestného stíhania navrhovateľa sp. zn. Pv 198/08-51 zo dňa 20.07.2009 nadobudlo právoplatnosť dňa 15.08.2009. Žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku bola podľa § 9 ods. 1 Zákona č. 58/1969 Zb. podaná na Ministerstve spravodlivosti SR dňa 11.08.2011.
Jednoročná premlčacia doba podľa § 23 Zákona č. 58/1969 Zb. uplynula dňom 15.08.2010.
Návrh bol podaný na tunajšom súde dňa 05.03.2012 teda po uplynutí zákonom stanovenej premlčacej doby.

Súd sa nestotožnil s tvrdením navrhovateľa, že z dôvodu rozhodnutia o predlžení väzby navrhovateľa uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. Tp 848/04 zo dňa 13.08.2004 a sp. zn. Tp 1549/04 zo dňa 20.12.2004 je potrebné aplikovať na prejednávanú vec Zákon č. 514/2003 Z.z., nakoľko k vydaniu rozhodnutí o predlžení väzby došlo za jeho účinnosti.
Navrhovateľ sa domáhal v konaní náhrady škody spôsobenej výkonom väzby do ktorej bol vzatý uznesením sp. zn. 3Nt 167/2003 zo dňa 31.10.2008. Podľa názoru súdu práve týmto rozhodnutím o vzatí do väzby bola navrhovateľovi spôsobená ujma výkonom väzby a toto rozhodnutie zakladá vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú väzbou. Rozhodnutie súdu o predlžení väzby nezakladá samotný vznik nároku, je významné len z hľadiska trvania väzby. Ako bolo uvedené vyššie k vydaniu rozhodnutia o vzatí do väzby došlo pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z.z. teda pred 01.07.2004 a teda súd na danú vec aplikoval ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keď odporca sa dôvodne dovolal premlčania nároku navrhovateľa na náhradu skutočnej škody vo výške 350,66 eur, súd návrh navrhovateľa v tejto časti ako premlčaný zamietol.

Navrhovateľ sa v konaní domáhal i náhrady nemajetkovej ujmy v súvislosti v vykonanou väzbou a to vo výške 30 násobku minimálnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2011 do 31.12.2012 a to vo výške 296.279,70 eur, teda v sume predstavujúcej 30 násobok zákonom stanovenej minimálnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy (9.894,44 eur x 30). Navrhovateľ vyčíslil minimálnu náhradu nemajetkovej ujmy v sume 9.894,44 eur, sumy, ktorá predstavuje náhradu za väzbu za 62 dní v roku 2002 v sume 926,90 eur (14,95 eur x 62 dní), za 366 dní v roku 2003 v sume 5.815,74 eur (15,89 eur x 366 dní), za 180 dní v roku 2004 v sume 3.151,80 eur (17,51 eur x 180 dní).

Podľa Čl.5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:
a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;

b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;
c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;
d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;
e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;
f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa Čl.5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

Podľa Čl.154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa Čl.46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom je zákonom špeciálnym a upravuje podmienky vzniku zodpovednosti a rozsah náhrady, ktorá sa odškodňuje. Podľa tohto zákona nie je možné poskytnúť náhradu nemajetkovej ujmy ako náhradu škody.

V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 177/2005 zo dňa 31. mája 2007 nárok na náhradu škody za predchádzajúce nezákonné pozbavenie osobnej slobody zaručuje nielen vnútroštátna úprava, ale aj článok 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podmienkou na odškodnenie v zmysle článku 5 ods. 1 a 5 Dohovoru je porušenie niektorého ustanovenia článku 5 ods. 1 až 4 Dohovoru, alebo, že pozbavenie osobnej slobody je v rozpore s vnútroštátnym právom. Predpokladom nároku je vznik škody v príčinnej súvislosti s namietaným porušením článku 5 Dohovoru, pričom škodou sa rozumie tak škoda materiálna, ako aj nemateriálna pričom článok 5 ods. 5 Dohovoru je nutné aplikovať prednostne pred zákonom.

Súd teda v súvislosti s uplatneným nárokom navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku väzby navrhovateľa aplikoval Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v zmysle čl. 5 ods. 5 Dohovoru priznal navrhovateľovi právo na náhradu nemajetkovej ujmy.
V zmysle citovaného čl. 5 ods. 1 a 5 Dohovoru má každý právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a každý kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanovením tohto článku má nárok na odškodnenie. Podmienkou práva na odškodnenie je porušenie niektorého ustanovenia čl. 5 ods. 1 až 4 Dohovoru, alebo skutočnosť, že k pozbaveniu osobnej slobody došlo v rozpore s vnútroštátnym právom. Ako už súd uviedol vo veci je daná zodpovednosť štátu za spôsobenú škodu rozhodnutím o väzbe nakoľko v konaní bolo jednoznačne preukázané, že navrhovateľ bol na základe rozhodnutia súdu vo väzbe od 29.10.2003 do 29.06.2005 pričom trestné stíhanie navrhovateľa pre ktoré bol navrhovateľ vo väzbe bolo právoplatne zastavené.
Navrhovateľom označené konanie - vzatie navrhovateľa do väzby keď trestné stíhanie navrhovateľa bolo následne zastavené podľa názoru súdu možno považovať za konanie objektívne spôsobilé privodiť ujmu na právach navrhovateľa.
V prejednávanom prípade došlo k porušeniu práva navrhovateľa. Navrhovateľ v priebehu konania preukázal, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia -vzatia do väzby mu bola spôsobená nemajetková ujma.

Súd za stavu keď ustálil, že navrhovateľ má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy sa zaoberal s uplatnenou výškou nemajetkovej ujmy.

Navrhovateľ si uplatnil nemajetkovú ujmu vo výške 296.279,70 eur.
Súd sa s takto uplatnenou výškou nemajetkovej ujmy nestotožnil, keď mal za to, že nemajetková ujma v priznanej výške 9.894,44 eur je vzhľadom na preukázaný rozsah nepriaznivých následkov, ktoré navrhovateľovi v súvislosti s jeho vzatím do väzby vznikli a s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy primeraná. Súd pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy vychádzal z kritérií § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a prihliadol na osobu navrhovateľa, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo a na závažnosť následkov, ktoré vznikli navrhovateľovi v súkromnom živote a spoločenskom živote.
Náhradu nemajetkovej ujmy súd priznal navrhovateľovi v základnej výške, ktorú si navrhovateľ uplatnil t.j. bez jej zvýšenia o 30 násobok. Ako je už uvedené navrhovateľ vychádzal pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy z ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. podľa, ktorého výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody.
Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dať do vzťahu mieru ujmy na hodnotách ľudskej osobnosti s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takejto nemajetkovej ujmy, ktorá navrhovateľovi vznikla a aspoň týmto spôsobom, ktorý môže prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu. Je nepochybné, že výkon väzby v dôsledku, ktorého sa navrhovateľ náhrady nemajetkovej ujmy domáhal, predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva aj ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život, zasahujú do súkromného života, do jeho cti a dobrej povesti a je spôsobilý okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného článkom 17 ods. 1 Ústavy SR obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje článok 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR.
Výkonom väzby u navrhovateľa došlo k obmedzeniu jeho súkromného a rodinného života, k odčleneniu navrhovateľa od jeho najbližších a táto skutočnosť neodvratne zasiahla aj do jeho osobného a spoločenského života. Rozhodnutím o väzbe a trvaním samotnej väzby bol navrhovateľ obmedzovaný vo svojom pohybe, v kontakte s blízkymi osobami a známymi.
V konaní bolo preukázané , že výkon väzby navrhovateľom trval celkom 608 dní a teda je nepochybné, že navrhovateľ má nárok na odškodnenie nemateriálnej ujmy.
Súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 9.894,44 eur. Pri stanovení výšky náhrady súd vychádzal z výpočtu navrhovateľa avšak nárok navrhovateľa na zaplatenie 30 násobku základnej náhrady neuznal a v tejto časti nárok navrhovateľa zamietol.
Podľa názoru súdu i keď je, ako súd uviedol vyššie, nepochybné, že došlo k zásahu do práv navrhovateľa výkonom väzby, neboli dané dôvody na zvýšenie základného navrhovateľom uplatneného zvýšenia odškodnenia. Tvrdenia navrhovateľa, ktorými odôvodňoval 30 násobné zvýšenie základného výšky nemajetkovej ujmy navrhovateľ v konaní nepreukázal.
Tvrdenia o rozpade manželského spolužitia výhradne v dôsledku vykonanej väzby, odcudzenie navrhovateľa a jeho manželky, strata vzťahu navrhovateľa so synom, odsúdenie navrhovateľa rodinnou a okolím, strata majetku a práce a útrapy vo väzbe v dôsledku handikepu navrhovateľa neboli preukázané.
Výsluchom svedkyne, bývalej manželky navrhovateľa W. Z. mal súd za preukázané, že svedkyňa ako manželka navrhovateľa stála pri navrhovateľovi počas väzby, väzba nespôsobila rozpad manželstva, ale že tento rozpad spôsobilo správanie navrhovateľa po prepustení z väzby ako i pred nástupom do nej, keď svedkyňa uviedla, že dôvodom rozvodu bola skutočnosť, že navrhovateľ ju pred uzavretím manželstva podviedol a skutočnosť, že po prepustení z väzby netrávil čas s rodinou, nebol skoro nikdy doma a tento čas trávil podľa jej názoru s kamarátmi, vzťah s ktorými väzba neovplyvnila. Svedkyňa tiež jednoznačne potvrdila, že vzťah navrhovateľa s jeho maloletým synom nie je vyhovujúci resp. nie je žiadny len z dôvodov na strane navrhovateľa, ktorý sa so synom z vlastného rozhodnutia nekontaktuje, nestretáva a to i napriek tomu, že maloletý syn by o stretávanie s navrhovateľom mal záujem.
Tiež sám navrhovateľ uviedol, že po návrate z väzby pokračoval v práci taxikára teda v práci, ktorú vykonával i pred vzatím do väzby.
Vo vzťahu k tvrdeniu navrhovateľa ohľadne skutočnosti, že výkon väzby nebol prispôsobený jeho zdravotnému stavu, súd prisvedčil odporcovi, že navrhovateľ mal v prípade, že ku skutočnostiam, ktoré uvádzal v súvislosti s problémami vo väzbe s ohľadom na jeho protézu, poukazovať počas výkonu väzby a to napríklad podaním sťažnosti a mal žiadať o nápravu. Navrhovateľ však túto skutočnosť teda že by počas výkonu väzby poukazoval na neprimerané podmienky nijako nepreukázal.

Odporca v priebehu konania vzniesol námietku premlčania i vo vzťahu k nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy a uviedol, že i základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za pozbavenie

osobnej slobody sa posudzuje ustanoveniami zákona č. 58/1969 Zb. vrátane ustanovení o podmienkach premlčania nároku, teda ako sa v zmysle § 23 zákona č. 58/1969 Zb. premlčuje v lehote jedného roka od právoplatnosti oslobodzujúceho rozhodnutia nárok na náhradu skutočnej škody a ušlého zisku, premlčuje sa v rovnakej lehote i nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.
Premlčanie nároku je všeobecný občianskoprávny inštitút, ktorý sa uplatňuje pri všetkých subjektívnych občianskych právach okrem tých, ktoré sa nepremlčujú, alebo ktoré sa prekludujú v prípade ustanovených zákonom. Ústava SR v čl. 46 ods. 3 priznáva právo domáhať sa náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom pričom však toto právo nie je absolútne a podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie. V danom prípade sa jedná o zákon č. 58/1969 Zb., ktorý obsahuje mimo iného i ustanovenia osobitne upravujúce začiatok, dĺžku a trvanie premlčacej doby pre uplatnenie nároku na náhradu škody a teda nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy je premlčaný z rovnakých dôvodov ako nárok na zaplatenie skutočnej škody.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Súd vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania zo strany odporcu vo vzťahu k uplatnenej nemajetkovej ujmy uvádza, že v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré súd v súvislosti so vznesenou námietkou premlčania vo vzťahu k uplatnenej nemajetkovej ujmy aplikoval , nárok navrhovateľa nie je premlčaný.

Nemajetková ujma navrhovateľovi vznikla v súvislosti so vzatím do väzby teda v čase účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. , ktorý však náhradu nemajetkovej ujmy ako náhradu škody neupravoval. Podľa § 5 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený pričom škodou sa rozumela výhradne majetková ujma (skutočná škoda a ušlý zisk) a nie nemajetková újma.
Premlčanie nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy potom nie je možné posudzovať podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. Premlčanie nároku je potrebné posúdiť v zmysle všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, podľa ktorých je premlčacia doba tri roky. Súd neposudzoval premlčanie ani podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa, ktorého sa právo na náhradu škody premlčí za dva roky odo dňa, kedy se poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá a to i napriek tomu, že uplatnený nárok na náhradu škody má majetkovú povahu a to z dôvodu, že
úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je podmienené zastavením trestného stíhania a k tomu môže dôjsť až po uplynutí subjektívnej lehoty stanovenej v § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Sumarizáciou uvedeného právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ako právo majetkovej povahy podlieha premlčaniu vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (§101 Občianskeho zákonníka). Uznesenie Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom o zastavení trestného stíhania navrhovateľa sp. zn. Pv 198/08-51 zo dňa 20.07.2009 nadobudlo právoplatnosť dňa 15.08.2009 a teda premlčacia doba uplynula dňa 15.08.2012, návrh navrhovateľa bol podaný na dňa 05.03.2012 a teda včas.
Súd vzhľadom na uvedené vyhodnotil odporcom vznesenú námietku premlčania za nedôvodnú.

Navrhovateľ v priebehu konania uvádzal, že vznesená námietka premlčania odporcom je v rozpore s dobrými mravmi keď odporca vzniesol námietku premlčania s úmyslom vyhnúť sa spravodlivej náhrade škody a nemajetkovej ujmy a preto je tento úkon odporcu neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

Súd sa s týmto tvrdením navrhovateľa nestotožnil z dôvodu, že v zmysle platnej judikatúry zásadne neodporuje dobrým mravom ak niekto namieta premlčanie práva, ktoré je voči nemu uplatnené. Inštitút premlčania prispieva k istote právnych vzťahov, je zákonným inštitútom a je možné ho použiť vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa premlčuje. Uplatnenie premlčania by sa priečilo dobrým mravom len výnimočne a to v prípade ak by bolo výrazom zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne

uplynutie premlčacej doby nezavinil. V prejednávanej veci však o takýto prípad nešlo, navrhovateľovi nič a nikto nebránil uplatniť si nárok na náhradu škody riadne a včas. Uznesenie o zastavení trestného stíhania navrhovateľa nadobudlo právoplatnosť dňa 15.08.2009 a teda navrhovateľ mal dostatok času uplatniť si nárok na náhradu škody podaním návrhu na súd.

Súd vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, listinnými dokladmi založenými v spise, pričom prihliadol na ďalší obsah spisového materiálu (§ 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).
Navrhovateľ bol povinný v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy, ktorých sa dovoláva a ďalej prispieť k dosiahnutiu účelu konania pravdivým a úplným opísaním potrebných skutočností a označením dôkazných prostriedkov v zmysle § 101 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Súd teda vec prejednal v intenciách tvrdení uvádzanými navrhovateľom v návrhu, ktorými odôvodňoval svoj žalobný návrh a prednesov na pojednávaní.

Navrhovateľ v priebehu konania navrhol na zohľadnenie zmeny psychiky navrhovateľa v dôsledku väzby vykonať znalecké dokazovanie na preukázanie psychického stavu navrhovateľa. Súd od vykonania tohto dokazovania však upustil z dôvodu, že navrhovateľ na vykonaní tohto dokazovania netrval a od návrhu na jeho vykonanie upustil.

Podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Ustanovenie § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku vyjadruje základnú zásadu uplatňujúcu sa pri náhrade trov konania. Účastník konania, ktorý v spore uspel, má nárok na náhradu trov tohto konania a súd v takomto prípade uplatní zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu).Predpokladmi, za splnenia ktorého vznikne nárok na náhradu trov konania podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku je jednak neúspech v pomerne nepatrnej časti a ak rozhodnutie o výške plnenia závisí od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu.
Pokiaľ má účastník neúspech v nepatrnej časti, alebo rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu má nárok na celú náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva.
Pomerne nepatrná časť sa môže týkať nároku na príslušenstvo časti uplatneného nároku, ktorá podľa súdnej praxe neprevýši 5 až 10% z uplatneného nároku vyjadreného v peniazoch.
Úvaha súdu o výške plnenia vychádza z § 136 Občianskeho súdneho poriadku a týka sa len skutkových poznatkov o výške plnenia. Odmena advokáta sa potom v takom prípade vypočíta zo základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta určenej z výšky súdom priznaného plnenia.
Súd o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a priznal navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 3.139,88 eur pričom pri ich vyčíslení vychádzal podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zo základnej sadzba tarifnej odmeny advokáta za jednotlivé úkony právnej služby z výšky súdom priznaného plnenia t.j. z priznanej sumy 9.894,44 eur.
Vo vzťahu k zamietnutiu návrhu v časti o náhradu trov obhajoby v trestnom konaní vo výške 350,66 eur bol navrhovateľ neúspešný v nepatrnej časti k celkom uplatnenému nároku a to konkrétne v 0,12% (uplatnil si sumu 296.279,70 eur, súd návrh zamietol v časti 350,66 eur).

Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z
- 10 úkonov právnej služby á 253,94 eur účtované zo substrátu 9.894,44 eur podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písmeno a, b, c Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (spolu 2.539,40 eur)
- prevzatie veci a príprava právneho zastúpenia zo dňa 01.08.2011
- žiadosť o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 11.08.2011
- podanie návrhu vo veci samej dňa 05.03.2012
- vyjadrenie k vyjadreniu odporcu zo dňa 31.05.2012
- účasť na pojednávaní dňa 11.04.2013
- účasť na pojednávaní dňa 13.06.2013
- stanovisko k predbežnému právnemu hodnoteniu veci zo strany súdu z 12.06.2013

- vyjadrenie k vyjadreniu odporcu zo dňa 25.07.2013
- účasť na pojednávaní dňa 09.12.2013
- účasť na pojednávaní dňa 24.02.2014
- paušálna suma náhrad a výdavkov (spolu 77,17 eur)
v roku 2011 - 2 x á 7,41 eur
v roku 2012 - 2 x á 7,63 eur
v roku 2013 - 5 x á 7,81 eur
v roku 2014 - 1 x á 8,04 eur

Tarifná odmena advokáta bola s poukazom na ustanovenie § 18 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. zvýšená o daň z pridanej hodnoty vo výške 20% (2.616,57 eur + 523,31 eur).

Súd navrhovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 3.139,88 eur.Súd pri vyčíslení trov právneho zastúpenia navrhovateľa vychádzal z ich písomného vyčíslenia právnym zástupcom navrhovateľa, ktorý vyčíslil trovy právneho zastúpenia spolu na sumu 3.139,88 eur.

Súd podľa § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi prisúdenú náhradu trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil. Ak sú u niektorého účastníka predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, náhrada trov sa proti tomuto účastníkovi zníži o rozsah, ktorý mu súd priznal.

V priebehu konania bola zo štátnych finančných prostriedkov uhradená sumy vo výške 13,90 eur titulom svedočného pre svedkyňu W. Z.. Súd o priznaní svedočného rozhodol uznesením č.k. 16C 51/2012-139 zo dňa 9. decembra 2013.

Podľa § 4 ods. 2 písmeno a) Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch od poplatku sú oslobodení Slovenská republika, štátne rozpočtové organizácie, štátne účelové fondy, 3aa) Slovenský pozemkový fond pri úkonoch a konaniach, ktoré vykonáva v mene Slovenskej republiky, Národný úrad práce a Sociálna poisťovňa,

V prejednávanej veci súd návrhu navrhovateľa čiastočné vyhovel a o náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Odporca v konaní nemal úspech a preto by bol povinný zaplatiť štátu náhradu trov konania, ktoré štát hradil. Odporca je však oslobodený od platenia súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písmeno a) zákona č. 71/1992 Zb. a teda neboli splnené podmienky, za ktorých by súd mohol odporcu na zaplatenie trov konania štátu zaviazať.
Trovy svedočného, ktoré štát hradil sú trovami konania (§ 137 Občianskeho súdneho poriadku), ale podľa § 148 Občianskeho súdneho poriadku nemá štát právo na ich náhradu proti účastníkovi, ktorý je v konaní od súdnych poplatkov oslobodený.
Odporca je osobne oslobodený od platenia súdneho poplatku podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a preto mu súd nemohol uložiť povinnosť zaplatiť štátu trovy konania, ktoré znášal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I, písomne v dvoch vyhotoveniach.
V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.
Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.
Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia, alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.